

Hiányzó emberek

FEUILLETON - LXIII. évfolyam, 25. szám, 2019. június 21.

A *Missing People* több puszta felháborodásnál s abból fakadó morális gesztusnál. Tarr ebben is eredeti formaművész, aki új audiovizuális nyelv létrehozásával kísérletezik. Bő másfél órán át hosszú, lassú fekete-fehér snitteket nézünk, vagyis az alkotói jelenlét rá jellemzően nagyon erős. Ám a három vásznon szinkronban pergő jelenetek sora több hatásos mozielőadásnál, s nem csak azért, mert nincs történetük. A fal nem a film és a társművészetek között omlik le - ez sem lenne kevés -, hanem a produkció, az elbeszélés, a kreáció és a valóság között. A művészetbarát publikum előbb úri tivornya szétdúlt terébe kerül, majd sztorik helyett valódi arcokkal, gesztusokkal szembesül, vagyis - szemben a hagyományos mozifilmekkel - a vásznon megjelenő emberek szemébe néz, pontosabban azok az övébe. Ezek a szenvedéstől barázdált arcok, a fáradt, tétova mozdulatok többet mondanak el minden kitalált és kitalálható történetnél. Miként Aranyánál a bujdosó koldus nyomorúsága: „Nem mese az...”